

Sygn. akt IV CSK 574/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S. [...] Spółki Komandytowej w G. poprzednio S. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przy uczestnictwie [...] Banku [...] w Z. i X. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o wpis w księdze wieczystej

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika [...] Banku [...] w
Z. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398¹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżąca odwołała się do istotnych zagadnień prawnych, niemniej nie występuje ta przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl., z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo sformułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

W skardze kasacyjnej nie zostały sformułowane zagadnienia prawne w sposób wyżej zasygnalizowany. Wskazanie przez skarżącego pewnej wątpliwości, bez przedstawienia jurydycznej argumentacji służącej wykazaniu, że jej rozstrzygnięcie ma rzeczywiste ogólniejsze znaczenie dla praktyki, nie wyczerpuje hipotezy normy wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Jeśli hipoteka łączna istnieje, losy hipotek obciążających poszczególne nieruchomości mogą kształtować się różnie. Jak wynika z art. 76 ust. 2 u.k.w.h., zależą one od działań podejmowanych przez wierzyciela, który według swego uznania może dokonać podziału hipoteki pomiędzy poszczególne nieruchomości, a nawet zwolnić niektóre nieruchomości z obciążenia hipotecznego. Przyjęcie konstrukcji zakładającej istnienie tylu hipotek, ile jest obciążonych nią nieruchomości, powoduje, że nawet wygaśnięcie hipotek na niektórych nieruchomościach nie pociąga za sobą wygaśnięcia pozostałych. W konsekwencji dopuszczalne jest także zróżnicowanie sytuacji prawnej właścicieli tych nieruchomości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2009 r., LEX nr 565646). Już z tego względu bez sprecyzowania zezwolenia Banku z dnia 29 listopada 2013 r. w zakresie, którego ono zabezpieczenia dotyczy nie powinno było dojść do wykreślenia hipoteki w księdze wieczystej nr [...]. Należało więc przyjąć, że wykreślenie w tej księdze hipoteki nastąpiło bez zezwolenia wierzyciela.

Dodać należy, że Sąd Najwyższy identyczny przypadek rozważał w sprawie IV CSK 366/15, w której postanowieniem z dnia 4 grudnia 2015 r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.